

digt Egttestab, uden at de skulle paanødes saadanne Vilkaar som de nævnte. De fleste protestantiske — og flere katolske — Lande have derfor ogsaa truffet Lovforanstaltninger sigtende til at besnytte deres Underjaatter i denne Retning.

Sidst har man i dansk Ret i de under 1 og 2 nævnte Tilfælde hjulpet sig derved, at man har anerkendt som gyldigt ethvert Egttestab, der var stiftet ved Bieske af en protestantisk gejstlig, og paa Steber, hvor en saadan ikke findes, har man tilladt den danske Konsul at foretage en rent borgerlig Bieskesatt, der da fik fuldstændig Retsgyldighed derved, at den stadfæstedes ved en lgl. Resolution, idet man i den ved Grl. af 5 Juni 1849 § 32, jfr. nu Grl. § 27, delvis bevarede lgl. Bevillingsmyndighed har søgt Hjemmel hertil, jfr. Kirke- og Undervisningsministeriets Skr. af 13 Jan. 1854 og Justitsministeriets Skr. af 3 Maj s. A. samt Justitsministeriets Skr. af 13 Juli 1860 med Generalprokurørens Erklæring af 4 April s. A. og Udenrigsministeriets Cirkulære af 28 Maj 1861. Bieske ved en protestantisk gejstlig er altsaa at anse som den principale Stiftelsesform, og borgerlig Bieske ved Konsulen med efterfølgende lgl. Stadfæstelse som den subsidiaire, om hvilken der kun bliver Spørgsmaal, naar den førstnævnte Maade ikke kan benyttes.

Denne Tingenes Tilstand er imidlertid af flere Grunde ufuldstændig.

For det første er der noget misligt i, at Egttestabsstiftelse lægges i Hænderne paa en Funktionær, hvem der ikke kan gives nogen Befaling eller Forskrift af den danske Statsmyndighed hverken med Hensyn til Betingelserne for at fride til Bieske eller med Hensyn til Formerne ved denne eller de andre Bevisligheder, som knyttes til den og ved hvilke den i Fremtiden kan konstateres. Dernæst er Begrebet: en protestantisk gejstlig meget svævende. Ikke blot omfatter det selvstændig gejstlige, der herved er lutheriske eller reformerte eller overhovedet henhøre til her anerkendte eller blot bestaaende Trossamfund, men det vil ofte kunne stille sig som tvivlsomt og i paakommende Tilfælde være vanskeligt at opløse, om den paagældende gejstlige i denne sin Egenkab overhovedet har Kompetence til med Retsvirkning at foretage Biesken. Navnlig gælder dette om Missionærer, der ikke ere fast etablerede paa et bestemt Sted som beklædte til at foretage de der foresaldende gejstlige Forretninger, men som idelig stifte Opholdssted og derfor ikke ere forsynede med Embedsbøger, ved Optagelse i hvilke de af dem foretagne Handlinger

konstateres og bevares for Fremtiden. Der haves ogsaa Eksempler paa, at det ved de ikke sjældent forekommende Biesker af Missionærer har vist sig meget vanskeligt baade at faa oplyst, om den paagældende paa behørig Maade har været autoriseret til at foretage Biesker, og om den omspurgte Bieske virkelig har fundet Sted, og naar man erindrer, hvilken overordentlig indgribende Betydning det kan have for de paagældende Parter selv eller andre i paakommende Tilfælde og mange Aar senere at kunne bevise, at et lovligt Egttestab er indgaaet, vil det indses, hvilken Vigtighed de her anførte Ulemper kunne have.

Det turde derfor være klart, at det er langt at foretrække i de hernævnte Tilfælde at lægge Egttestabsstiftelsen i Hænderne paa de danske Konsuler og at gøre dette til den normale Stiftelsesform. Thi disse kan der af den danske Lovgivningsmagt gives Forskrifter baade med Hensyn til, hvad der skal paases, forinden de vie de paagældende, og med Hensyn til Konstateringen af den stedfundne Bieske ved Udstedelse af en Attest, som nyder den Embedsattester tilkommende Troværdighed, og ved Indførelse i en Embedsprotokol, der kan være en stadig Kilde til Bevis for Biesken. Dertil kommer som en meget vigtig Betragtning, at Konsularbiesker nu ere indførte af de fleste og betydeligste Stater (Thyfland, England, Frankrig, Belgien, Holland o. fl.) som den regelmæssige Maade, hvorpaa deres Underjaatter kunne indgaa Egttestab i Udlandet. Og dette er et Moment af stor Betydning. Thi den danske Stat kan naturligvis kun tilfiske Parterne, at det af dem indgaaede Egttestab vil blive anset for gyldigt, hvor dansk Ret gælder, men ikke, at det vil blive det andensteds. Derfor er det nødvendigt ved en ny Lovordning at vælge den mest udbredte og almindeligst anerkendte Stiftelsesform, da derved Udgiften til, at Egttestabet vil blive anset for gyldigt ogsaa i andre Lande, forøges.

Imidlertid vil det dog ikke være tilraadeligt at bevare Konsularbiesken i dens nuværende Form. Efter den nu gældende Opfattelse faar nemlig den af Konsulen foretagne Bieske først endelig og fuld Retskraft ved den paafølgende Stadfæstelse ved lgl. Resolution, hvis Meddelelse bl. a. afhænger af, at det ved en stedfunden Undersøgelse er oplyst, at ingen lovlig Hindring for Egttestabets Indgaaelse har været til Stede, hvorfor det staar som en Mulighed, at Stadfæstelsen kan blive nægtet og Egttestabet altsaa ikke anset for gyldigt stiftet. Dette er selvfølgelig en meget stor Ulempe. Da Parterne vistnok aldrig opsatte Samlivets Be-